

χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ μίαν διαφνῆ βαθύτητα. Μεθ' ὅλον τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς ἡμέρας, διεκρίνοντο καθαρῶς ἐπὶ τοῦ πλανήτου αἱ κυκλοτερεῖς παραλῖαι τῆς Ἀμυγδαλοῦς θαλάσσης, καὶ ἦδη ὁ πλανήτης ἦτο ἀρκούντως προχωρημένος ἐν τῇ περὶ τὸν ἥλιον περιστροφῇ του, ὥστε νὰ παρουσιάζῃ φάσιν λίαν ποιητικὴν. Περὶ ὥραν ὀγδόην παρήτησα πρὸς στιγμὴν τὸ ἀστεροσκοπεῖον, διὰ νὰ ἀναπνεύσω τὸν δροσί-σαντα ἀέρα, καὶ νὰ θαυμάσω ἀπὸ τοῦ ὑπερφύου τοῦ μεγαλοπρεπὲς φαινόμενον τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Τὰ πτηνὰ εἶχον ἐπαναλάβει τὸ ἔργον αὐτῶν τὸ διακοπὴν κατὰ τὰ καύματα τῆς ἡμέρας· ἐκ τῶν νεοπλέκτων φωλεῶν ἐξήρχοντο κελαδήματα ἀκατάληπτα, τὰ ἔντομα καὶ αἱ μέλισσαι ἐδόμβουν· ὁ κόκκυξ ἐπανελάμβανε μακρόθεν ἐντὸς τῶν δασῶν τὴν συνήθη του μονότονον ἐμφῶν, ἐνῶ μεταξύ τῶν γειτονικῶν δασῶν, αἱ ἀηδόνες μὲ φωνὴν ἀκούραστον ἐτέλουν τὴν θαυμασίαν αὐτῶν ἐσπερινὴν συμφωνίαν. Κατόπιν, εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς δύσεως, τὸ βαθύ κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἤρξατο βαθμηδὸν νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὸ ἐρυθρὸν· ἐλαφροὶ ἀτμοὶ ὑπεδήλουν τὸ ρεῦμα τοῦ Σηκουάνα, ἐκτυλισσομένου μακρόθεν δίκεν ἀργυρᾶς ταινίας· γαλήνη ἀπεριόριστος ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ ὁ κῶδων τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου ἤρξατο νὰ ἤχῃ, ἀναπέμπων ἀρμονικοὺς ἤχους εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ φύσις ἐφαίνετο ὡς νὰ κοιμᾶται περὶ τὸ τέλος ὥραίας ἡμέρας. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἐξκφανισθῇ τοῦ ἡμετέρου ὀρίζοντος, ὅπως φωτίσῃ ἄλλους λαούς.

Ἐπαναλαμβάνων τὴν παρατήρησίν μου ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, εἶδον ὅτι ὁ πλανήτης ἐντὸς τινῶν ὥρων ἐπαίσθητῶς εἶχε περιστραφῇ περὶ τὸν ἑξῆς του· ἡ Ἀμυγδαλὸς θαλάσσης, τῆς ὁποίας εἶχον σχεδιάσει τὰς ἀκτᾶς, ἐπλησίαζε πρὸς τὸ δυτικὸν ὄριον, καὶ ἡ ἡπειρος τοῦ Γαλιλαίου ἐνεφανίζετο κατὰ μικρὴν ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους. Ἡ ἡμέρα ἦτο ὠραιότατη ἐπὶ τοῦ Ἄρεως. Ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἐφώτιζε διὰ ζωηροῦ φωτός τὰς γαίας καὶ τὰς ἀκτᾶς τῆς 60ῆς μοίρας πλάτους. Δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ σκεφθῶ, ὅτι ἐνῶ ἡμεῖς εἰχομεν τὴν ἐσπερινὴν ἀμφιλόκη, ἐκεῖνοι εἶχον τὴν πρωΐαν, καὶ ὅτι ἀναμφιβόλως, ἐγειρόμενα ἐκ τοῦ ὕπνου αὐτῶν τὰ ἄγνωστα ὄντα ἔτινα ζῶσιν ἐκεῖ, εἰκοσιν ἑκατομμύρια λυγρὰς μακρὰν ἡμῶν, ἐμελλον νὰ ἀρχίσωσι τὴν ἡμέραν αὐτῶν, ἀσχολούμενοι εἰς τὰ ἴδια αὐτῶν ἔργα, σοβαρὰ ἢ μάταια, σημαντικὰ ἢ μέτρια, χωρὶς ἴσως νὰ ὑποπτεύονται — καίτοι πιθανῶς ὑπέρτεροι τῆς ἡμετέρας ἀνθρωπίνης φυλῆς — ὅτι ἔχουσιν ἐνταῦθα ἀδελφούς, φίλους, οἵτινες εὐρίσκονται ἐν τῇ μελετᾷ τὰ κατ' αὐτοὺς, ἐν τῇ προσπάθειν ὅπως τοὺς γνωρίσωσι, καὶ οἵτινες διὰ τοῦ τηλεσκοπίου παρατηροῦσι τὰ συμβαίνοντα ἐν ταῖς χώραις αὐτῶν.

Τίς εἶδεν ἐν τούτοις; Ἰσως τὴν στιγμὴν ταύτην οἱ ὑποστάντες τὴν πλημμύραν ἐν τῇ Ἄρει, προσβλέπουσιν εἰς τὴν γῆν μετὰ φθόγου, λυπούμενοι ὅτι δὲν κατοικοῦσι κόσμον οὕτω σταθερὸν ὡς τὸν ἡμέτερον, ἐν τῇ ὁποίᾳ αἱ μεταμορφώσεις τοῦ ἐδάφους δὲν φθάνουσι ποτε εἰς τοιοῦτον βαθμόν; Ἰσως. Αἱ ἐφημερίδες γειτονικῆς τιδὸς πρᾶτευούσης θὰ ἠνοιγάν κατάλογον συνδρομῶν διὰ τοὺς παθόντας ἐκ τῆς πλημ-

μύρας. Ἐν τούτοις, ἐὰν ἔχωσι τηλεσκοπία ἀρκούντως ἰσχυρά, ἢ ἄλλον τινὰ τρόπον παρατηρήσεως, ἐπιτρέποντα αὐτοῖς νὰ διακρίνωσι τὰς γῆινους λεπτομερείας, δυνατόν νὰ ἐπείσθωσιν, ὅτι καὶ ὁ ἡμέτερος κόσμος δὲν εἶνε τόσον τέλειος, ὅσον φαίνεται μακρόθεν· ἴσως μάλιστα ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσι πρότινων ἐβδομάδων τὰς πλημμύρας τοῦ Μισισσιππὴ, αἵτινες ἐκάλυψαν ἔκτασιν τριακοσίων χιλιάδων ἐκταρίων γῆς.

Ἀλλὰ αἱ πλημμύραι αὗται, αὐτοὶ οἱ διπλασιασμοὶ τῶν διωρῶν, εἰσὶν ἄρα γε φαινόμενα τυχαῖα, μετεωρολογικὰ, ἢ φυσικὰ; Ἐπὶ τῇ θεᾷ διαγραμματικῶν τοσοῦτο κανονικῶν καὶ ἀκριβῶν, δὲν εἶνε ὅλως ἀπαράδεκτος ἡ γνώμη, ἥτινα θὰ ἠδυνάτο τις νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι αἱ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον περιδικαὶ αὗται μεταβολαὶ εἰσι σύστημα ποτισμοῦ ἐκουσίως ἐπινοηθέν καὶ ἐφαρμοζόμενον ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως.

ΜΕΡΣΕΔΗ

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Τῷ 1810 ἡ Εὐρώπη παρίστα παράδοξον ὄψιν. Ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Γάγγου μέχρι τῶν τοῦ Οὐίστουλα ἤρχεν ἡ τρομοκρατία τῶν γαλλικῶν ὄπλων. Τὰ ὀνόματα τοῦ Μαρέγγου, τοῦ Ὁστερλίτε, τῆς Ἰεννης, τοῦ Βαγκράμ, ἐνέσπειρον τὸν τρόμον εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη, ἅτινα ματαίως εἶχον συμμαχήσῃ κατὰ τῆς Γαλλίας. Ὁ Ναπολέων, ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος κολοσσός, ὑποσκάπτων τὰ θεμέλια ὄλων τῶν μοναρχιῶν, ἐπέβαλλε τοὺς συγγενεῖς του ὡς κυρίους τῶν δυτικῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Ἀπαντες οἱ θρόνοι ἦσαν ἀνυπεράπιστοι πρὸ τοῦ κατὰκρητοῦ τούτου, καὶ μόνῃ ἡ Ἀγγλία δὲν εἶχεν ὑποκύψῃ, ἀλλὰ προστατευομένη ὑπὸ τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἀπομονοῦντος ταύτην στοιχείου, ἐμεδίει εἰς τοὺς ἀδυνάτους ἀγῶνας τοῦ ἡπειρωτικοῦ ἀποκλεισμοῦ.

Πενταετία ἤρκεσεν εἰς τὸν παλαιὸν ἀξιωματικὸν τοῦ πυροβολικοῦ ἵνα ἐμφυσήσῃ τὸν τρόμον ἐν Γερμανίᾳ, Πορτογαλίᾳ, Ἰσπανίᾳ, καὶ ὑποτάξῃ τοῖς νόμοις αὐτοῦ τὴν Βεστροφλίαν, Βαυαρίαν, Ἰταλίαν καὶ Κάτω Χώρας. Αἱ ἀξιώσεις του ὄρια δὲν εἶχον, ἢ δὲ αὐτοκρατορία του ἔπρεπε νὰ ἦτο ἀπεριόριστος καὶ ἡ σημαία του ἠπέλει νὰ κυματίζῃ ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας τῆς Εὐρώπης μέχρι τῆς ἐτέρας. Ὅποια τύχη! ὅποια μεγαλοπρέπεια!

Ἀλλὰ καὶ ὅποια ταχέϊα πτώσις! Διὰ φυσικῆς ἀντιδράσεως, ἅπαντες οἱ βασιλεῖς, καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους εἶχε δημιουργήσῃ, ἠτοιμάζοντο εἰς ἀπέλπιθα ἀγῶνα.

Ἡ Ἰσπανία ἦτο τότε τὸ κυριώτατον θέατρον τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ Μαδρίτη εἶχε λάβῃ εἰς τὸ μερίδιον τοῦ Ἰωσήφ-Βοναπάρτου, ἀλλ' οἱ κατοικοὶ τῆς νέαν Καστελλίας ἠρνοῦντο νὰ ὑποταχθῶν.

σιν. Εἰς μάτην ὁ Αὐτοκράτωρ προσέτρεξεν εἰς εἰρηνικά μέρη, εἰς μάτην ὑπέμνησε τῷ ἀδελφῷ τούτῳ λαῶ, ὅτι εἰς τῶν πρώτων αὐτοῦ βασιλείων, Σάνχος ὁ ἐκ Ναβάρρας, ἦτο γαλλικῆς καταγωγῆς καὶ ὅτι οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐσχημάτισαν τοὺς τρεῖς βασιλικούς γενάρχας τῆς Ἰσπανίας. Οἱ Ἰσπανοὶ ἐκώφευσαν εἰς τὰς διακηρύξεις του. Δι' αὐτοὺς ἡ ἱστορία, ὡς πρὸς τὰς δυναστείας, δὲν ἀνῆρχετο ἄνω τοῦ ἔτους 1085, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ βασιλεὺς Ἀλφόνσος ὁ Ἐκτος τοὺς ἡλευθέρωσε τοῦ ζυγοῦ τῶν Σαρακηνῶν καὶ ἤρξατο τῆς ἐνώσεως τῶν δύο βασιλείων τῆς Καστιλλίας καὶ τῆς Λεωνίας. Οὐδὲν κοινὸν βλέποντες μεταξὺ τοῦ Ἰωσήφ Βοναπάρτου καὶ τοῦ νικητοῦ τῶν πέντε μουσουλμάνων βασιλέων, οἱ Ἰσπανοὶ πεισματικῶς ἤρουντο νὰ ἐνθυμηθῶσιν ἡμῖς αἰῶνα πρότερον τῆς βασιλείας τοῦ Ἀλφόνσου Ἐκτου, ἵνα τιμήσωσι τὴν Γαλλίαν.

Λεύγας τινὰς πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως Βούργου, ὑψοῦτο ἄλλοτε εὐρὺ οἰκοδόμημα, περικυκλούμενον ὑπὸ ἀψίδων, ἐρείπιων τζαμίου τινὸς ἢ μαυριτανικοῦ τινὸς κτιρίου. Ἐκεῖ ἔνθα αἱ χορεύτριαι ἐπεδείκνυν ποτε διὰ τοῦ χοροῦ τῶν τὴν εὐκινισίαν καὶ λεπτότητα ἐκείνην ἣτις ἐκπλήττει, τὴν μεθύσκουσαν ἐκείνην ἡδονὴν, μετ' ἀπογοητεύσεως ἔβλεπον μαύρους ἀνθρώπους, μὲ ἐξέχοντας μυῶνας, σκυθρωπούς, διερχομένους βραδέως καὶ κύπτοντας ὑπὸ τὸ βῆρος τεραστίων φορτίων.

ὑπὸ τὰς ἀψίδας ταύτας αἱ ὠραῖαι ἀνατολίτισσαι ἔλουν ἄλλοτε τὰ στρογγύλα σώματά των, ἐν ᾧ δοῦλαι τὰς ἐκάλυπτον δι' εὐωδιῶν, ἐξετύλισσον τὴν κόμην αὐτῶν καὶ ἔθετον εἰς αὐτὴν χρυσοὺς ἀστέρας καὶ ἄνθη. Σήμερον δέματα ἐμπορευμάτων τὰ καλύπτουν. Ἀμαξίδια σύρονται θορυβῶδως, χονδροειδεῖς ἵπποι πλήττουν διὰ τῶν ποδῶν τῶν ἀνυπομόνως τὰ μωσαϊκὰ μετὰ ρικναστικῶν εἰκόνων καὶ ἀντηχοῦσιν οἱ θόλοι δι' ἀσυμφώνων χρεμετισμῶν.

Ἐντὸς τῶν μαρμαρίνων ὑδριῶν, ἔνθα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Σαρακηνῶν ἔκαιεν ἡ σμύρνα, ἡ ἀμβρὶς καὶ ὁ λιβανωτὸς, ἀδύνατα φυτὰ ὑπῆρχον, καὶ ὑπὸ τὴν στοὰν μετὰ κεχρωματισμένην θαλίαν ἡμιτεθρυσμένην καὶ κονισαλίαν ἤδη, σωρὸς δερμάτων διέχεεν ἀηδὴ ὁσμὴν. Δερματοурγοὶ καὶ σιδηρουργοὶ εἶχον ἀντικαταστήσῃ τοὺς καλίφας ἢ βιομηχανία ἀπεδίωξε τὴν μαλθακότητα. Ἐνὶ λόγῳ, οἱ Κύκλωπες εἶχον κυριεύσῃ τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης.

Ὁ Ἡφαιστος τοῦ μέρους ἦτο ὁ σιδηρουργός, Πέτρος Ἐσπερρος καλούμενος, οὐασκωνικῆς καταγωγῆς, μέινας χῆρος μετὰ δύο θυγατέρων. Ἡ σύζυγός του ἀπέθανε τεκοῦσα τὴν νεωτέραν. Ἡ πρεσβυτέρα, ὀνομαζομένη Βικτωρία, ἦτο ραθύμου φύσεως, ὀνειροπόλος, μάταιος καὶ φιλάρεσκος. Τούναντίον ἡ Μερσεδὴ ἦτο χαρaktήρος ἀδελφῶν ριφοκινδυνῶν, οὕσα ἠρέσκετο νὰ διατρέχῃ ἐφιππος τὰ δάση καὶ τὰ ὄρη, νὰ διαβαίῃ χειμάρρους καὶ νὰ ὑπερνικᾷ τὰ ἐπικινδυνώδεστα ἐμπόδια.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐζητοῦντο εἰς γάμον ὑπὸ δύο ἀμογενῶν νέων, ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ἰρροῦμπερτ, τοῦ δερματοурγοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, νεωτέρου ἀδελφοῦ τοῦ. Ἐκ διαφορᾶς συνήθους λίαν, ὁ Ἰωάννης,

ἀνὴρ ἐνεργητικὸς καὶ γενναῖος, ἡγάπα τὴν Βικτωρίαν, ἐν ᾧ ὁ Φίλιππος, συνεσταλμένος, δειλός, ἐστερημένος πάσης ἐνεργητικότητος, ἤρξατο ἐμμανῶς τὴν Μερσεδὴ.

Ὁ Ἐσπερρος εἶχεν ἀδελφὴν, Ἰωσηφίναν καλούμενην, ἐκτάκτου καλλονῆς, ἣτις ἡγάπησε τὸν μαρκήσιον δ' Ὀδιέδο, ὁ ὁποῖος ἔπειτα τὴν ἐγκατέλιπε.

Ἀπέθανε παρὰφρων, πλήρης αἰσχύος καὶ θλίψεως. Ὁ σιδηρουργός ἐπιμελῶς ἀπέφυγε πᾶσαν περὶ αὐτῆς ὁμιλίαν καὶ οὐδόπως ποτε ὑπηνίστατο τὰ θλιβερά ἐκεῖνα συμβάντα. Μόλις ἀπαξ εἴτε πρὸς τὰς θυγατέρας αὐτοῦ, ὅτι εἶχον θείαν τινὰ πρὸ πολλοῦ ἀποθανοῦσαν.

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν τὸ λυκόφως ὑπεχώρει εἰς τὸ σκότος, οἱ γείτονες τοῦ Πέτρου Ἐσπέρρου εἶδον ἐκπληκτοὶ τὴν Μερσεδὴν καταλείπουσαν τὴν πατρικὴν οἰκίαν καὶ διευθυνομένην ταχέως πρὸς τι προάστειον τοῦ Βούργου. Ἐμελανεϊμένοι, μανδήλα δ' ἐκάλυπτεν ἄχρι τῆς ζώνης ταύτην, καὶ ἀπέκρυπτεν ὁλοσχερῶς τὸ πρόσωπόν της.

Ἰδὼν ταύτην ὑψηλὸς τις νεανίας, κεκρυμμένος ὀπισθεν συνδένδρου μέρους, κατέλιπε τοῦτο καὶ προῦχώρησε ταχύς πρὸς τὴν Μερσεδὴν.

— Σὺ εἶσαι, Βικτωρία; ἠρώτησε βαιᾶ τῇ φωνῇ.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη αὐτὴ ἀπομιμουμένη τὴν φωνὴν τῆς ἀδελφῆς της καὶ καλύπτουσα ἐτι μᾶλλον τὸ πρόσωπόν της διὰ τῆς μανδήλας.

— Ἡρῆσαι, πολὺ νὰ ἔλθῃς.

— Κύριε μαρκήσιε, πρέπει νὰ λαμβάνωμεν τὰς μεγαλειτέρας προφυλάξεις. Καὶ ὁ πατήρ μου;

— Σὲ ἀγαπῶ, Βικτωρία, δι' ἔρωτος προθύμου ν' ἀντιμετωπίσῃ ὅλους τοὺς κινδύνους. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θὰ μὲ σταματήσῃς ἂν μοὶ παρουσιάξῃς φαντασιώδεις κινδύνους! Μὴ δὲν σοὶ εἶπον πόσον σὲ λατρεύω; Τὴν τελευταίαν φορὰν καθ' ἣν, λαβὼν τὴν χεῖρα σου ἀκουσίως σοὺ τὴν ἡσπάσθην, μὴ δὲν σοὶ ὤρισθην νὰ σὲ νυμφευθῶ; Ἄν ἀνέβηλον τὴν φυγὴν μου, μὴ ἀπόδιδε τὴν βραδυότητα ταύτην εἰς τοὺς φόβους τοὺς ὁποῖους προσεπάθησας νὰ συμμερισθῇς. Ὅχι, Βικτωρία, ἀπατάσαι. Τὸ ἀληθὲς αἷτιον ὅπερ μὲ κρατεῖ ἀνῆκει εἰς τὰ μεγάλα σχέδιά μου, εἰς τὸ λαμπρὸν μέλλον τὸ ὁποῖον ὀνειροπολῶ διὰ σέ. Θέλω νὰ σὲ τιμῶν ὅσον σὲ ἀγαπῶ. Θέλω νὰ φύγω μαζί σου, μακρὰν, πολὺ μακρὰν, εἰς μέρος ἔνθα δὲν θὰ σὲ γνωρίζουν, ὅπου τὰ οἰκόσημα καὶ τὸ στέμμα τοῦ οἴκου Ὀδιέδο θὰ εἶνε ἐπὶ τῶν θυρίδων τῆς ἀμάξης σου. Μὴ δὲν κατέθεσα τὸ ὄνομά μου καὶ τὸν τίτλον μου εἰς τοὺς πόδας σου; Σοὶ ἐζήτησα σήμερον νεαν συνέντευξιν, ἐπιθυμῶν νὰ σοὶ ἀνανεώσω τοὺς ὄρκους μου.

— Πρὸ παντός, εἶπεν ἡ Μερσεδὴ ἐρωτῶσα αὐτὸν ζωηρῶς, ὁμολογῶσάτέ μοι το, μαρκήσιε. Εἰς πόσας γυναίκας ἔκαμες μέχρι τοῦδε τὰς αὐτὰς ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις καὶ ὁμιλήσεις τοιουτοτρόπως;

— Ἀλλά, Βικτωρία...

— Δὲν δύναμαι, Ἐρρίκε, παρὰ νὰ σὲ θαυμάσω, ὅταν συλλογίζωμαι, μετ' ὁποῖας ἐπιδεικτικῆς μεταχειρίζεσαι τὸ ὄνομά σου, τὸν τίτλον σου καὶ τὴν περιουσίαν, κατορθῶν πάντοτε ὅμως νὰ μένης ἄγαμος.

— Βικτωρία, σύ μοι ὁμιλεῖς τοιοιτοτρόπως;

— Ἀνομολογῶ, Ἐρρίκη, ὅτι αἱ διαβεβαιώσεις αὐταὶ καίτοι πολλάκις ἐπικυρώθησαν, ἐπιτυχάνουσι σχεδόν. Πρέπει ὅμως νὰ τὰς ἀπευθύνῃς καλῶς, κατὰ δυστυχίαν δέ, μαρκήσιε, συνηλήφθης εἰς τὴν παγίδα. Ἀντὶ τῆς ἀδελφῆς μου ἔλαβον ἐγὼ τὴν ἐπιτολὴν σου καὶ ἦλθον ἀντ' αὐτῆς.

Ἐφώσασα τότε τὴν μακροῦράν της ἐτοπχετήθη ἐναντι αὐτοῦ. Ἀκτὶς σελήνης ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν της. Τὰ λεπτὰ καὶ ρόδινα χεῖλη της διέστελλεν εἰρωνικὸν μειδίαμα, τὸ δὲ ζωπρὸν καὶ λάμπον βλέμμα της ἐξηκόντιζεν ἀστραπάς. Εἶτα ἐγέλασε τὸ σαρκώνιον. Ὁ μαρκήσιος ὑπεχώρησεν ἐκπληκτος καὶ ὀργισμένος.

— Σὺ! ἐπιθύρισε, πάντοτε σὺ! Μὲ μισεῖς πολὺ λοιπόν;

— Ναί, εἴμεθα ἀντίπαλοι. Ἰδωμεν τίς θὰ κερδήσῃ. Εἶσαι μᾶλλον ἐμοῦ ὑπέρροχος, μαρκήσιε, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι πικροῦργος.

— Ἀ! μοχθηρὰ νέα, δὲν θὰ με περιπαίξεις αἰωνίως. Ἀὰ τὸν ἄγιον Ἰάκωβον τῆς Κομποστέλλης, ἐρρίζομαι ὅτι θὰ ὑπερνικήσω τὰς μηχανογραφίας σου.

— Δέχομαι τὴν πρόκλησιν. Ἐλπίζω ὅτι θὰ συναντηθῶμεν ἐντὸς ὀλίγου.

Ἡ Μερσεδὴ προέφερε διὰ βαιᾶς φωνῆς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις. Ἐκαλύφθη διὰ τῆς μακροῦρας της αὐθις καὶ ἀπεμακρύνθη ταχεῖ βήματι.

Ὁ μαρκήσιος ἐθεώρησε τὴν ἀπομακρυνομένην νεάνίδα.

— Ναί, ἐπιθύρισε, ἡ νέα αὕτη περιφρονεῖ τὰς ἀπειλάς μου. Νομίζει ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ με ἀψηφήσῃ τις ἀτιμωρητί! λανθάνουσα, δεσποινίς, καὶ θὰ σοὶ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον.

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἐφθασε πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ σιδηρουργοῦ, ἧς διέβη τὴν φλὶν καὶ διήλθε τὴν αὐλήν. Φῶς ἐλάμπεν εἰς τι παράθυρον τοῦ πρώτου ὀρόφου. Δύο ἄνδρες καθήμενοι πρὸ τραπέζης μεστῆς ἐργάφων, ἐφαίνοντο ζωηρῶς συνομιλοῦντες. Ἦσαν ὁ σιδηρουργὸς Ἐσπερρος καὶ ὁ δερματοουργὸς Ἰρροῦμπερη.

— Ἀ! ἅ! ἐσκέφατο καθ' ἑαυτὸν ὁ μαρκήσιος. Τοὺς συλλαμβάνω ἀναμφιβόλως συνωμοτοῦσιν. Ὁ βρασιλεὺς Ἰωσήφ δὲν εἶχεν ἄδικον νὰ μοὶ ἀπονεύμῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του. Διὰ τῆς ἰδίας ἐργασίας ἐξυπηρετῶ καὶ τὰ συμφέροντά του καὶ τὰ ἰδικά μου. Δὲν πρέπει νὰ ἀστευώμεθα, πρόκειται περὶ σπουδαίων. Κρύφθητι καὶ πρὸ πάντων ἄκουσον καλῶς.

Ὁ μαρκήσιος ὥλισθησεν ἀθροῦθως, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ σκότους. Ἀνελθὼν ἐπὶ ἡμιτεθραυσμένης μαρμαρίνης στήλης, κατάρθωσε νὰ τοποθετηθῇ ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ ἡμιτεθραυσμένον παράθυρον οὕτως ὥστε, νὰ δύναται ν' ἀκούῃ ὅσας τὴν συνομιλίαν τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν, χωρὶς οὐδεμίαν λέξιν νὰ χάνῃ.

— Ἰχι, ἔλεγεν ὁ νεώτερος, τριακοντούτης περίπου, διὰ φωνῆς διακεκομμένης. Καὶ πάλιν, ἔχι. Δὲν πρέπει τίποτε νὰ κάμωμεν με αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν ἓνας στρατηγὸς, ὁ ὁποῖος διοικεῖ στρατὸν, δὲν εἰσέλθῃ διὰ τοῦ τῆς ἐστρατῆς τοῦ λαοῦ τὸν ὁποῖον θέλει νὰ ὑποτάξῃ, πρέπει νὰ τοῦ τὴν μάθουν με μα-

χαίριαις. Ὅλα εἶνε ἑτοίμα δι' αὐρίον. Ἀνάγκη νὰ φονεύσωμεν τὸν στρατηγὸν Μιραμὼν.

— Διὰβολε! ἐσυλλογίσθη ὁ μαρκήσιος. Αὐτὸς ὁ νέος εἶνε πολὺ ζωηρός. Ἀς ἴδωμεν ἂν καὶ ὁ σιδηρουργὸς εἶνε τόσο φλογερός.

— Πῶς παραφέρεσαι, Γιάννη! ἀπεκρίθη ὁ Ἐσπερος. Ἰσως ἡ πρεσβεῖα δὲν εἶχε πολλὴν ἐπιτηδεύτητα. Ὁ πρόεδρος αὐτῆς Δαγκουιλὰρ ἐξετέλεσε καλὰ τὴν ἐντολήν του; Εἶν' ἀλήθεια ὅτι ὁμιλεῖ καλὰ τὰ ἱσπανικά, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ἡ συνήθης ὀρμητικὴ φύσις του τὸν ἀπεμάκρυνε τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ. Ἡ ἐντολή ἦτο δύσκολος καὶ ἔπρεπε νὰ γείνη καλλιτέρα ἐκλογή.

— Ὅχι, μάστορη, μὴ τὸ συλλολίζεσαι αὐτό. Ἐτοί λέγεις πάντοτε ὅσας ἀποτυχάνομεν, ὁποῖος δὲν ἐπιτύχῃ ὅ,τι θέλει, εἶνε ἀδέξιος. Ἀλλ' ἐγὼ ἤκουσα τὸν Δαγκουιλὰρ καὶ σὲ διαβεβαίω ὅτι ἐφάρθη λαμπρά. Ὁρῆος ἔμπροσθεν τοῦ Μιραμὼν, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ σηκωθῇ ἐστράφη ἀπλῶς ὀλίγον, τοῦ ὠμίλησεν ἀπλῶς, χωρὶς ζωηρότητα καὶ ταπεινώσιν. Ἄκουσε κατὰ γράμμα τὴν ὁμιλίαν των, τὴν ὁποίαν ἐνθυμούμαι λέξιν πρὸς λέξιν:

— «Στρατηγέ, εἶπεν ὁ Δαγκουιλὰρ, ἐρχόμεθα ἐν ὀνόματι τῶν συμπολιτῶν μας νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ὑπὸ ποίους ὁρους συγκατατιθέμεθα ν' ἀναγνωρίσωμεν τὸν βρασιλέα Ἰωσήφ.»

— Ἄ! ἔχετε ἐγγράφους τοὺς ὁρους τούτους; τὸν ἠρώτησε μειδιῶν ὁ Μιραμὼν. Δοτέ μοι αὐτοὺς θὰ τοὺς ἀναγνώσω ὅταν εὐκαιρήσω καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς τινὰ διακήρυξιν, τὴν ὁποίαν θὰ τοιχοκολλήσω ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ Βιλβὰου καὶ τοῦ Βούργου.»

— «Μὲ συγχωρεῖτε, στρατηγέ, ἀπήντησεν ὁ Δαγκουιλὰρ, βεβαίως δὲν ἐννοήσατε. Δὲν ὑποβάλλομεν ἀναφορὰν, ἀλλ' εἴμεθα ἀντιπρόσωποι τοῦ οὐασκωνικοῦ λαοῦ.» (ἀκολουθεῖ)

ΒΕΡΕΝΙΚΗ

(Διήγημα Ἐδγάρδου Πόε)

Μοὶ εἶπον οἱ ἑταῖροι, ἐάν ποτε ἐπισκερῶ τὸν τάφον τῆς φίλης, νὰ καταβάλω μί-
κρὸς τινας φροντίδας ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἐδγ. Ζάατ.

Αἱ συμφοραὶ ἡμῶν εἰς πολυπληθεῖς. Ἡ δυστυχία εἶνε ποικιλόμορφος. Ἐφαπλουμένη ως οὐράιον τόξον ἐν τῷ ὀρίζοντι, ἀποτελεῖται ἐκ γωμάτων ὡς ἐκεῖνο ποικίλων καὶ συγγενῶς συνδεμένων, ἐφαπλουμένη ἐν τῷ ὀρίζοντι ὡς οὐράνιον τόξον! Πῶς ἐκ τύπου θείας καλλονῆς πηρήχθη δι' ἐμὲ πρὸς ὑποπνυτοῦς; Πῶς ἐκ τῆς συγγενείας καὶ τῆς εἰρήνης παρόμοιόν τι πρὸς τὸ ἄλλος; Ἀλλ', ὡς ἐν τῇ ἡθικῇ, συνέπειαι τοῦ καλοῦ εἶνε τὸ κακόν, οὕτω καὶ ἐν τῇ ποσγηματικῇ ἡ χαρὰ ἐπιφέρει τὴν θλίψιν, τοῦ προόντος ἄλλως εἶτε παραγομένου ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς παρελθούσης εὐδαιμονίας, εἶτε ἔχοντος τὰς ρίζας αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐκτάσειν αἰώνιας δυνατὸν ποτε νὰ ὑπὴρξεν.

Διηγοῦμαι ἱστορίαν, ἥς ἡ οὐσία εἶνε φρικωδεστάτη, θὰ τὴν ἀπεσιώπων δὲ τῷ ὅτι, ἂν μὴ αὕτη ἦτο χρονικὸν μᾶλλον αἰσθητικὸν ἢ πραγματικὸν γεγονός.